

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2812/2020
02.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате минималне зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2020 од 17.07.2020. године, у седници одржаној 02.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2020 од 17.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2020 од 17.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 111/19 од 09.03.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је наложено туженој да тужиљи по правноснажној пресуди Општинског суда у Куршумлији П 735/06 од 26.02.2007. године, односно по решењу о извршењу Основног суда у Прокупљу, Судска јединица у Куршумлији И 3511/10 од 31.03.2010. године, плати на име неисплаћене минималне зараде појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ. Ставом другим изреке, наложено је туженој да тужиљи плати трошкове парничног поступка по пресуди П 735/06 од 17.970,00 динара и извршног поступка И 3511/10 од 31.03.2010. године од 33.269,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 51.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1298/2020 од 17.07.2020. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П1 111/2019 од 09.03.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на онсову члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса и новог тумачења права, конкретно члана 14. став 3. Закона о стечају.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији туженог нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, предмет спора је захтев за исплату минималне зараде, а право тужиле на исплату утврђено је правноснажном пресудом Општинског суда у Куршумлији П 735/06 од 26.02.2007. године. Тужила је била запослена код послодавца Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске бање, чији је оснивач Влада Републике Србије. По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер у овој парници нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, као ни потребе за новим тумачењем одредаба Закона о стечају, имајући у виду да је одговорност тужене за обавезе правних лица чија је она оснивач, јасно одређена чланом 14. став 3. Закона о стечају и зато нема потребе за тумачењем ове законске одредбе. Осим тога, у овој парници нема потребе за одлучивањем о ревизији тужене, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Тужбени захтев односи се на потраживање у новцу из радног односа, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање, тако да се у овој парници не примењују одредбе члана 441. ЗПП, када би ревизија увек била дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 18.12.2019. године са захтевом за исплату 274.170,00 динара, што је динарска противвредност од 2.322,29 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 ево = 118,06 динара).

Како је побијани део правноснажне пресуде испод законом прописаног цензуса из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић